

Kabinet paní učitelky Mišurcové

Tereza Melicharová

Vždycky mě zajímalo, proč do jejího kabinetu nikdo nesmí. Nejméně dvakrát denně nám ve škole připomíná, že do něj nikdo z nás nesmí v životě vstoupit. Několik lidí ze třídy se ptalo proč, ale nikdy na tuto otázku neodpověděla. Ani uklízečky do něj nesmí. Nikdy jsem ani neviděla paní učitelku do jejího kabinetu vcházet. Tak jsem si řekla, že do něj asi chodí, až když skončí vyučování. Opravdu hodně mě zajímalo, co se v něm ukrývá. Dokonce až tak moc, že jsem měla perfektní plán, jak se pozdě v noci dostat do školy a poprvé se podívat do toho tajemného kabinetu.

Všechno šlo podle plánu, až do chvíle, kdy na mě narazila uklízečka. Nebyla mnou ani zaskočena, natož aby ji napadlo volat mým rodičům. Celý svůj plán jsem jí vylíčila. Nejdříve mlčela, až po nějaké době mi řekla, ať tam na ni počkám, že mi něco přinese. Za chvíli přišla s takovým starým, okousaným kusem papíru. Prý se v něm dozvím odpovědi na všechny mé otázky. Hned na místě jsem ho začala číst. A tady začíná příběh kabinetu paní učitelky Mišurcové.

Kabinet je na této škole už více než šedesát let. Dříve byl všem lidem na škole zpřístupněn. Vždy tento kabinet získala učitelka výtvarné výchovy. Kabinet je totiž plný různých barev, stojanů a různého výtvarného materiálu. Dne 17.5 1960 se ale stala zvláštní věc. V tu dobu obývala kabinet paní učitelka Kadlecová. Ze začátku ten den probíhal úplně normálně. Děti měly zrovna výtvarnou výchovu a měly namalovat svoje pocity. Ve třídě byl i jeden kluk jménem Erik. Erik byl trochu jiný než ostatní a kvůli tomu byl dlouhou dobu šikanován svými spolužáky. Erik měl obrovský talent na kreslení. Byla to jediná věc, která ho naplňovala a při které nemusel myslet na ty špatné věci, které se mu děly. Jeho dílo zastavilo dech všem přítomným ve třídě. Na pohled to byla taková míchanice především tmavých, smutných a depresivních barev. Ale ve skutečnosti to bylo mnohem více. Šla z toho neuvěřitelně silná energie. Zlá energie. Paní učitelka Erika pochválila a dílo raději ihned schovala do již zmíněného kabinetu. Ostatní dny se nedělo nic zvláštního. Začalo to o týden později při další hodině výtvarné výchovy. Jeden žák si potřeboval dojít pro štětce a kelímek na vodu. Několik žáků ho vidělo do kabinetu vcházet, ale nikdo ho neviděl vycházet. Jakoby se po něm slehla zem. Paní učitelka Kadlecová měla velmi špatný pocit z Erikova obrazu. Myslíla si, že s tím má něco společného, a proto se rozhodla ho vyhodit do popelnice za školou. Když však druhý den otevřela kabinet, obraz tam opět byl, vrátil se. A vrátil se pokaždé, když se ho někdo pokusil odstranit.

Zmizení žáka se vyšetřovalo několik let, ale nikde po něm nezůstala ani stopa. Od té doby do kabinetu žádné dítě nevstoupilo. Po Líbeznících se rozšířil názor, že v kabinetu stále působí negativní síla Erikova obrazu. Proto se někdy kabinet nazývá „Erikova komnata“.

Jakmile jsem to dočetla, tak uklízečka dodala: „Většina lidí tomu věří ten zbytek si myslí, že to je jen blábol. Je na tobě, jestli tomu budeš věřit či ne.“ Po přečtení tohoto příběhu mám ještě větší chuť se do kabinetu podívat. Nevěřím moc tomu, že by v kabinetu působila nějaká špatná síla. Erik byl určitě citlivý, milý kluk. Nevěřím, že by jeho obraz plný smutku a strachu mohl způsobit nějaké zlo. Anebo snad ano? Beru za kliku a vcházím do tmavých prostor Erikovy komnaty...